

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

XIV. ročník, číslo 11 – listopad 2008

KÁZÁNÍ

Introit: Žalm 19,9-12

Čtení: Skutky 5,1-11

Text: Římanům 3,19-31

Milí bratři a sestry, apoštol začíná slovy o chloubě. Židé se mohli chlubit – však měli čím. Vědomí vyvoleného národa, to je něco, co židy provází již po tisíciletí. Nikomu jinému nebyla svěřena Boží slova – jen židům. Jenže s touto chloubou je to hodně vachrlaté. Apoštol Pavel u této chlouby vidí podstatnou vadu na kráse – totiž to, že židé podle této chlouby nežili a nežijí. Dostali sice skrze Mojžíše Boží Zákon, ale dodržet tento Zákon nedokázali. Pavel několikrát neopomene zdůraznit, že lidská nevěrnost nijak neumenšuje věrnost Boží! I když lidé nedodrželi svoji část smlouvy, Bůh zůstává věrný svému slovu. Lidský pád nic nezměnil na Boží spravedlnosti, na Boží věrnosti svým vlastním zaslíbením – jen nám lidem to sebralo i tu poslední možnost, jak se před Bohem obhájit sami. Jak získat podíl na Boží spravedlnosti.

Pohanská služba modlám k Bohu nevede, cesta skrze dodržování Božích předpisů se ukázala jako neprůchodná. Znovu a znovu se Pavlovi vrací na mysl otázka, jestli tedy Zákon byl zrušen a nahrazen něčím jiným, lepším. A znovu a znovu Pavel opakuje, že v žádném případě. Právě naopak – v Ježíši Kristu byl Zákon naplněn. Když to Pavel tolikrát opakuje, nejspíš to bude něco důležitého. A ono to také důležité je! A jak!

Zákon nebyl zrušen, ale naplněn. Co si pod tím můžeme představit? Nejprve je nutné se zamyslet, k čemu vlastně židé Zákon dostali. Žít podle Mojžíšova Zákona, to znamená žít podle Boží vůle. Žít tak, jak si Bůh přeje, abychom žili. Svatý Bůh

dal lidem svoje slova, aby podle nich svatě žili, aby byli také svatí. A nebo jinak řečeno: spravedlivý Bůh dal lidem svoje slova, aby podle nich žili a tak v tomto světě ukazovali Boží spravedlnost. Spravedlnost, která velí neuctívat modly, nebrat jméno Boží nadarmo, zachovávat den odpočinku, nezabýjet, nesmilnit, nekrást, netoužit po ničem, co mi nepatří... Známe přeci desatero! Tak to mělo na světě vypadat, taková byla Boží vůle a k naplnění této vůle lidé Boží Zákon dostali.

Plnění tohoto Zákona bere Bůh velice vážně. Jistě, že na každého, kdo podle Božího Slova žije, se vztahují krásná zaslíbení – ale právě tak, stíhá hněvem ty, kteří podle těchto slov nežijí. Čteme v ustanovení Desatera: „**Stíhám vinu otců na synech i do třetího a čtvrtého pokolení těch, kteří mě nenávidí, ale prokážou milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají.**“ (Dt 5,9-10) Tato slova jsou důležitá. Ukazují nám, že Bůh bere vlastní slova vážně.

Vidím ale ještě jeden důvod, proč tato slova stojí za pozornost. Ukazuje se na nich zřetelný nepoměr, který bychom si měli připomenout, protože tento nepoměr ukazuje do budoucnosti a dost zásadně se nás týká. Proti třetímu a čtvrtému pokolení trestaných za neposlušnost, tu stojí tisíce pokolení požehnaných, jejichž předkové postavili na dobrém základu. Boží dobrota, Boží milosrdenství je nesrovnatelně silnější a mocnější, než Boží prosazování přiměřeného trestu.

Tři nebo čtyři generace – to je obraz domácnosti, která žije pospolu. Rodina. Rodiče, děti, vnoučata, někde i pravnoučata. Jistě, že rodina, kde chybí poslušnost

Bohu, tak ztrácí Boží požehnání a i s tou výchovou dalších generací to může být nahnuté. O tom ostatně mluví první kapitoly Bible – Adam s Evou ztratili vztah k Bohu, již mezi nimi to úplně neklape tak, jak má a v další generaci to jde se vztahy rapidně z kopce.

Tisíce generací – jen si to převedme na běžný čas – to jsou desítky tisíc let. To je obraz pro celý věk lidstva, pro lidstvo jako celek. Pro deset spravedlivých by byla bývala zachráněna Sodoma, pro těch pár spravedlivých v dějinách Bůh neopustil tento svět, ale dál nám prokazuje své milosrdenství. Tak Bůh prokázal, že byl spravedlivý, když již dříve trpělivě promíjel hříchy... píše Pavel do Říma.

Již od dob Mojžíšových tu tedy jsou požadavky Zákona. Ježíš je shrnul do slavného dvojpříkázání lásky – milovat Boha a milovat bližní. Tohle Bůh od lidí očekával. Na milování Boha a milování bližních se měla osvědčit lidská spravedlnost a v odměně za toto jednání se tak mohla osvědčit i spravedlnost Boží. Tak by byl Zákon naplněn a to ke všeobecné spokojenosti. Jenže z lidské strany naplněn nebyl a tak o nějaké spokojenosti nemůže být řeč – a to ani na straně lidské, ani na straně Boží. Bůh se stavem tohoto světa spokoje není a my také ne. Vidíme, že mezi lidmi té lásky k Bohu a lásky k bližnímu stále mnoho chybí. A tady už netřeba se dívat příliš kolem sebe. Po pravdě řečeno to v tomto případě je spíš na škodu věci. Tady se stačí podívat na vlastní životy. Apoštol Pavel je v tomto ohledu naprosto kategorický: Není rozdílu: všichni zhrěšili a jsou daleko od Boží slávy.

Boží Zákon proto ale platit nepřestal. Na každého se vztahují slova Božího soudu a nejen to, každý z nás do tohoto světa vnáší i Boží hněv, který dopadá nejen na nás, ale i na naše blízké. Do tohoto světa

ale vstoupila Boží spravedlnost. Spravedlnost, která vychází ze Zákona. Vždyť Zákon nebyl na Golgotě zrušen. Něco se však přeci jen změnilo. Ježíšova prolitá krev v sobě spojuje dva důležité motivy – jeden do minulosti a jeden do budoucnosti. Do minulosti ukazuje v tom, že všechno to zlé, co oddělovalo lidi od Boha, bylo smyto. To, co známe z apoštolského vyznání víry jako „sestoupil do pekel“, to ukazuje právě k tomuto „zpětnému účinku“ Ježíšovy oběti. Do budoucnosti pak ukazuje to, co si připomínáme při Večeři Páně – nová smlouva v Kristově prolité krvi. Požadavek zákona je jednou pro vždy naplněn. Ospravedlnění je jednoznačné a neodvolatelné.

Zákon nebyl zrušen! Stále jde o to samé – jak být spravedlivý? Jak dosáhnout milosrdenství pro ty tisíce pokolení, která přijdou po nás? Protože smlouvu danou skrze Mojžíše nebyli lidé schopni splnit, tak Bůh s lidmi uzavřel novou smlouvu v Kristově krvi. Tu hledanou spravedlnost dostává každý kdo Bohu věří.

Kam ale zmizelo Desatero? Kam zmizelo Ježíšovo dvojpříkázání lásky? Znamená to tedy, že už neplatí?! V žádném případě! Zákon nebyl zrušen, ale naplněn! Smysl, kvůli kterému platilo Desatero, smysl, kvůli kterému platilo Ježíšovo dvojpříkázání lásky – totiž být spravedlivý před Bohem – ten skutečně skončil. Snaha chovat se slušně, abych tím něčeho dosáhl před Bohem, abych se očistil od svých provinění, od okamžiků, kdy jsem nežil pode Desatera a nemiloval podle dvojpříkázání lásky – tato snaha už opravdu smysl nemá.

Nic to ale nemění na správnosti těchto požadavků. Víra v Ježíšovu oběť zákon neruší, ale potvrzuje. Právě Golgota potvrzuje, jak v pravém slova smyslu „smrtně“ důležité bylo a je žít podle Božího

Slova. To, co zmizelo, je chlouba. Byla vyloučena zákonem víry. Nikdo se nemá čím chlubit, byť by na pomyslném „žebříčku dobrých skutků“ stál sebevýše. Byť by se strhal v plnění příkázání Desatera a neměl konkurenta v milování Boha a bližního, už není čím se chlubit. To nejdůležitější, ba to jediné důležité v životě i smrti, není naše zásluha.

Požadavky zákona jsou ale stále dobré a prospěšné. Vždyť Bůh je dal lidem proto, aby to na tomto světě vypadalo dobře. Zákon a proroci Ježíšem shrnutí do dvoj-příkázání lásky stále platí, ba jejich platnost je povýšena na ještě vyšší úroveň – vždyť Ježíš jejich platnost stvrdil vlastní krví.

My tedy tyto dobré a prospěšné požadavky Zákona máme plnit dál. Milovat Boha a bližní nikdy nepřestala být pravidla platná pro život – jen už nás nesvazuje strach. Kristova oběť přinesla svobodu, ve které můžeme plnit požadavky Zákona nehnání strachem o vlastní spásu, ale naplnění vděčností ze spásy, kterou jsme dostali darem. Po Velikonocích roku 33 jsme konečně skutečně svobodní.

Pohané byli zotročeni službou modlám. Pavel si nedělá iluze o pohanské dobrotě a na mnoha místech pranýřuje hříchy pohanského světa. Židé na tom byli o mnoho lépe – nemuseli otročit modlím, nemuseli otročit vůbec nikomu a ničemu. Vždyť dostali do rukou osvobozující Boží Slovo, které jim ukázalo, co je dobré a co je zlé. Jenže nedokázali z něj tuto svobodu přijmout. Z Mojžíšova Zákona se stal jen jiný karabáč. Jistě – vedl lidi k dobrému životu, k životu podle Boží vůle! Alespoň že tak – to služba modlám nikdy nedokázala! Ale nebylo mnoho takových, kdo ve službě Hospodinu nalezli potěšení a v Božím Zákoně radost. Tu a tam na to narazíme v žalmech... Hospodinův zákon

je dokonalý, udržuje při životě. Hospodinovo svědectví je pravdivé, nezkušený jím zmoudří. Hospodinova ustanovení jsou přímá, jsou pro radost v srdci. Hospodinovo příkázání je ryzí, dává očím světlo... slyšeli jsme Davidova slova na začátku bohoslužeb. Nejdelší žalm – 119 – je jednou velkou oslavou potěšení a radosti, které Zákon dává. Málo ale bylo těch, kdo s radostným srdcem sloužili Bohu a přinášeli do tohoto světa milosrdenství pro tisíce pokolení, která přišla po nich. Pro většinu přinesl Zákon jen poznání vlastních vin, vlastního hříchu. A s tím strach a horečné plnění příkázání. Dobrých příkázání – ale strach je špatný učitel, i když vyučuje látku přesně podle školních osnov.

Tento strach už po Kristu nemá v Božím lidu místo. Jistě – čas od času se objeví. Čas od času někdo vytáhne ty zaprášené brožurky s texty zákonů platných před novelou z roku 33 po Kristu. Čas od času se objeví ona dávná dikce, která mluví o zásluhách, o chloubě před Bohem. Jeden takový příběh jsme slyšeli v prvním čtení. To také kdosi toužil po slávě a pokusil se jí dosáhnout podle starých pravidel. Prodat majetek a peníze rozdat chudým – to je jistě dobrý cíl. Jenže v tuto chvíli se z cíle stal jen prostředek – právě k těm zásluhám, k oslavě sebe sama, k tomu, aby člověk vynikl nad druhými. Jako by jakákoliv lidská chlouba dávno nebyla vyloučena zákonem víry, tak se tu kdosi snaží žít podle pravidel, kdy tyto

chlouba nějakou hodnotu měla. Pravidel Starého Zákona – jenže ze Zákona pochází poznání hříchu a hřích vede ke smrti. Jistěže i v rámci Písma je případ Ananiáše a Safiry dost extrémní – ale alespoň o to zřetelněji ukazuje, že míchání Starého a Nového Zákona je vražedný koktejl. Vy

tahování lidských zásluh, hraní si na něco před lidmi – to není cesta, která by vedla k životu. Je to cesta v hledání Boha způsobem, který odkazuje k Bohu Abrahamovu, Izákovu a Jákobovu z dob, kdy o něm nikdo netušil, že tento Bůh je zároveň naším milostivým Otcem v Ježíši Kristu. Jakmile něco nevyhází z víry, je to zlé. Apoštol v závěru listu do Říma napíše velmi tvrdá slova: „**Cokoliv není z víry, je hřích.**“ (14,23). Bůh na Golgátě otevřel cestu, která vede k němu. Cestu otevřenou pro každého – jenže ale kdo na té cestě udělá čelem vzad, nemůže jít jiným směrem, než od Boha a cesta od Boha k životu nevede.

Kdo však za Bohem jít chce, může jít svobodně a beze strachu. Na něco si hrát je nejen špatné, ale také zbytečné. Člověk tím nezíská vůbec nic, co by mu už dávno nepatřilo – čest a slávu Božího dítěte. Čest a slávu toho, kdo není daleko což od lidské, ale od Boží slávy, ba právě naopak, má na té Boží slávě ten nejplnější myslitelný podíl! K čemu potom ještě dumat nad tím, co si o nás myslí lidé... Třeba si

budou myslet, že jsme blázni, když zápasíme o dobro v tomto světě, když plníme přikázání Zákona o milování Boha a bližních, i když víme, že za to žádná další odměna nebude.

Tedy nebude – bude, byť pro nás jen z části. Zákon stále platí. Hospodin zůstal tím, kdo prokazuje milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří ho milují a jeho přikázání zachovávají. Tím, že žijeme podle Božích zákonů, tak měníme tento svět. Skrze milování Boha a bližních, skrze každou dobrou myšlenku, dobré slovo či dobrý skutek se stáváme heroldy Božího milosrdenství, které přijde na desítky a stovky pokolení, která přijdou po nás. Na desetiletí, staletí a tisíciletí dopředu otevíráme cestu Božímu požehnání, aby vstupovalo do tohoto světa. Tak jako praootec Abraham, tak i my se stáváme požehnaním tomuto světu. A to je úkol vznešený a krásný. Amen.

*(autorem kázání je bratr farář
Jaroslav Pechar – Braník 9.11.2008)*

STARŠOVSTVO 10. LISTOPADU 2008

- 1) Br. kurátor informoval o administrativních krocích potřebných k volbě nového faráře.
- 2) Příprava volebního sborového shromáždění, které se bude konat po bohoslužbách 23.11.2008. Volení budou br. farář Luděk Rejchrt – do 31.8.2009 – a br. farář Jaroslav Pechar od 1.9.2009 do 31.8.2019.
- 3) Zprávy o poradě kurátorů a o konventu.
- 4) Informace o oslavě 90 let ČCE ve dnech 21. – 23.11.2008.
- 5) D. Bruncko předložil nabídky na zhotovení pokladniček na sbírku.
- 6) Schváleny pokladní zprávy za září a říjen. Účelová sbírka na Evangelickou akademii činila Kč 5.360, sbírka na sociální a charitativní pomoc Kč 4.274. Na Jubilejní toleranční dar odešleme Kč 7.000.
- 7) J. Zvánovcová doplnila sborovou kartotéku o nově přihlášené rodiny (Kočí, Rybáčkovi)

DOPIS OD NEPÁLSKÉHO STUDENTA

6.9.2008

Drazí přátelé v Praze,

opět vás pozdravuji z celého srdce ve jménu našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

Drazí přátelé, tento rok jsem bojoval těžké boje, když jsem neviděl, že by mé modlitby k Bohu byly vyslyšené. Nakonec jsem ale pochopil, že to jsou moje hříchy, které mne oddalují od Boha.

Jak nutné je si pamatovat, že „i když my jsme nevěrní - On je věrný“. Jak musíme být vděční za to, že můžeme z Jeho milosti prožívat povzbuzení ve společenství křesťanů při kázání, modlitbách a zpěvu!

Studium mi jde teď dobře a rychle ubíhá i když některá témata jsou dost těžká, např. knihy proroků. Prosím, modlete se, abych byl schopen opravdu uchopit to důležité, co budu slyšet.

Přátelé, jistě jste slyšeli o tom, co se teď děje v Indii - tedy pronásledování křesťanů ve státě Orrisa (Urisa). Přátelé, je to opravdu strašné, co se tam děje. Jsme odtamtud sice daleko, ale náš učitel tam byl a vyprávěl nám o tom, jaké nelidské krutosti se tam dějí. Jsou zapalovány domy a přitom zahynou i lidé, např. i katolický kněz. Bylo zničeno mnoho budov, sirotčince, domy pro staré lidi, školy a také kostely.

Úřady jen chlácholí, ale nečiní žádné akce, jak křesťanům pomoci. Prosím vás tedy, drazí přátelé, modlete se za ty, kdo jsou pronásledováni, aby je Bůh potěšil a modlete se i za ty, kteří dělají ty zlé skutky, aby Bůh změnil jejich kamenné srdce.

Z vašeho posledního dopisu vím, že hledáte nového faráře. Doufám, že vám Bůh pošle takového, kterého potřebujete.

Určitě mi napište, máte-li nějaké další záležitosti ve sboru, za které je třeba se modlit, abych se mohl modlit i za vaše konkrétní potřeby.

A tak na konci svého dopisu vás chci povzbudit k modlitbám, zvláště za všechny křesťany, tak je psáno v Písmu. Tyto modlitby nás spojují po celém světě jako Boží lid.

Kéž Vám Bůh zehná.

Váš v Kristu

Vanlalthanga

DOPIS OD MARTINY

Vážení a milí přátelé,

dovolte mi, abych vám poslala obzvlášť velký pozdrav z Domu na půli cesty. Přestože jsem vás už skoro dva roky neviděla, často na vás myslím, převážně v dobrém. Předem se chci omluvit za to, že není v mých silách vyjmenovat vás, kteří

mě máte rádi, všechny. Ale chci vám poděkovat za modlitby, lásku, rozhovory a návštěvy, kterými mě provázíte a doprovázíte. A potom, promiňte mi to přirovnání, na mě působíte jako celek, jako hudební těleso s dirigentem, prvními a druhými houslemi, tympány, harfou atd. Toto při-

rovnání ve volném překladu znamená, že vás vnímám jako soubor osobností a různých názorových proudů, které se respektují a podřizují se božím slovu, které káže bratr farář.

Dovolte mi teď trochu odbočit a citovat českého autora Zdeňka Jirotku. Ten ve svém humoristickém románu Saturnin píše, že když člověk brblá a stěžuje si, máloco mu prospěje lépe a více, než to, když ho někdo chytne za límec a vystrčí ho ven na mráz, mě nevyjímaje. Na lepší si člověk zvykne rád, snadno a rychle. Opačně to funguje, jako když někdo rodí ježka proti srsti. (Doufám, že páni prominou, dámy jsou zvyklé). Prožívám teď zkušenost, která čeká i vás: fungování bez kázání a rozhovorů s bratrem farářem. Tuto zkušenost bych ráda ilustrovala na vtípu, který se povídá asi 25 let: dvě velryby bruslí spolu na poušti. Jedna se ptá té druhé: „Tak co, jak ti to jde?“ a ta druhá na to řekne: „Ale blbě, nějak mi to drhne.“ Takto se teď cítím já. To nepíši proto, abych si stěžovala, to je jen konstatování statusu quo. Branický sbor mi přirostl k srdci, a teď čelím dvěma pohromám – jednou je bydlení na půli cesty, druhou odchod bratra faráře. Doufám, že můj dopis nebude přihlouple sentimentální. Od sestry mé kamarádky, která se odstěhovala do USA, jsem se naučila používat výraz „tak se drobí sušenka“. Je to podobné jako „tak to v život chodí“.

Bratr farář sloužil v branickém sboru přes třicet let. Vymyslel a uvedl do praxe spoustu dobrých věcí: přes písničky, divadelní hry, až po knihy s teologickou tematikou. Nikdy neukazoval na sebe, ale vždy zdůrazňoval pomoc „shůry“. Teď skončí a bude „odpočívát“, a spoustě lidí bude chybět – tak se prostě drobí sušenka. Já si tipuji, že po určité době různí lidé řeknou parafrázi dialogu V+W na téma „tak tohle

tu za bratra faráře nebývalo“. A také si tipuji, že se najde několik kazisvětů, kteří na jeho jméno prsknou jedovatou slinu na téma „každý dobrý skutek musí být po zásluze potrestán“.

No, vraťme se k tomu, proč mám potřebu pronést oslavnou řeč. Je to proto, že branický sbor mi nabídl hodnoty křesťanského života, které jsem jinde neměla a které jsou pro mne velmi důležité.

Jako člověk s velmi vágním povědomím o evangeliu a s touhou po Bohu jsem jednou v neděli asi před 6 lety navštívila branický kostel. Když jsem vešla dovnitř, všichni zpívali ze zpěvníku. Já jsem žádný neměla. Paní vedle mne zcela automaticky posunula svůj zpěvní blíž ke mně, abych také mohla zpívat s ostatními. To byl první projev křesťanské lásky, kterého se mi tam dostalo.

Vzpomínám, jak jednou v létě v neděli, se mě ujala sestra Kučerová s Alenkou Kokešovou, když jsem měla slabou chvíli a snažily se mi pomoci nejen dobrým slovem, ale i dobrou radou a vlastním příkladem.

Vzpomínám s vděkem a láskou na všechny ty, kteří se se mnou rozdělili o své křesťanské zkušenosti a život s Pánem Ježíšem - co člověk, to osobnost, jak na lidské, tak i profesionální rovině. Myslím si, že branický sbor mi pomohl dost, abych mu byla zavázaná (vděčná). Já mohu jen doufat, že jsem občas měla příležitost někomu trochu pomoci. Pokud by tomu tak bylo, byla bych moc ráda.

Vás všechny, bratři a sestry, zdravím v Pánu Ježíši a děkuji vám za všechno, co jste mi poskytli. Přeji vám, abyste se nedostali na duchovní poušť a aby vaše ruka dobře zvolila nového faráře. K tomu vám přeji hodně zdaru a boží moudrosti.

Vaše Martina Votrubová

NÁŠ MISIJNÍ ÚKOL

JAK CARSON A MOO UVÁDĚJÍ DO NOVÉHO ZÁKONA

Tam, kde evropský odborník bude mít spíše sklon věci komplikovat, aby neupadl v podezření, že se zabývá něčím příliš jednoduchým, bude mít americký odborník snahu věci zjednodušit, aby neupadl v podezření, že se zabývá něčím vzdáleným běžné zkušenosti tak dalece, že to ztrácí smysl.

Jednou z vyzkoušených odbornických kliček je, že i v populárně zaměřeném textu se vloží několik obrátů, které se odvolávají například na něčí významné dílo, od jehož publikace mezi odborníky panuje shoda o pravdivosti toho nebo onoho. Výsledkem je, že laik v daném oboru si sice může přecíst něco zajímavého, ale nemá šanci si udělat vlastní kritický názor na danou vědní disciplínu. Je sporné, zda by o takový názor měl usilovat, ovšem stejně tak je sporné, zda společnost (nebo církev) má své názory důvěřivě odvozovat od výroků odborníků. On totiž vědec zpravidla ví z vlastního výzkumu řádově méně, než se laická veřejnost domnívá. Vědec obvykle zná důvěrně jen malý úsek problematiky, kterou studuje, a ve zbytku opakuje názory druhých podobně jako ostatní. Jistě, zná terminologii, ví, co se považuje za seriózní zdroje, a má větší předpoklady do určité oblasti rychle proniknout. Pokud se však do převládajících postojů a názorů promítá hlubší společenský a kulturní pohyb, je jím vědec ovlivňován stejně – a zpravidla více – než běžný laik (pokud není zrovna novinářem).

Donald Alan Carson a Douglas Moo svůj Úvod do Nového Zákona budují od základů. Na více než šesti set stranách u každé knihy Nového Zákona shrnují obsah, a uvažují o jejím autorství, místu a čase sepsání, přínosu, přístupu současného bádání a podávají rozsáhlou bibliografii. Svůj názor nezatajují, ale uvádějí ho až na závěr poté, co věcným a přehledným způsobem zpracují názory ostatních.

Navíc na prvních padesáti stranách shrnují vývoj biblické teologie až po současnost. Při čtení je těžké nepochopit, jak dlouhý stín vrhají dodnes lidé jako F. C. Baur, W. Wrede nebo R. Bultmann. Autoři stojí názorově na zcela opačném pólu, než stál Bultmann, a přesto o něm dokáží psát až s dojemným porozuměním (citují: „Rudolf Bultmann nepřestával loupat, až nakonec nezbylo téměř nic. Na základě svého bádání v oboru kritiky formy dospěl k názoru, že o Ježíši samotném můžeme vědět velmi málo, neboť prvotní církev původní zprávy důkladně přeznačila. Bultmannovi to ale nevadilo, neboť nezáleží na tom, co historického o Ježíšovi odhalíme, nýbrž na tom, co zkusíme ve svém osobním setkání s Ježíšem zde a nyní.“) Čtenář se poučí nejen o Bultmannovi, ale také pochopí, alespoň v základních obrysech, co se míní „kritikou pramenů“, „kritikou formy“, „kritikou tradice“, „novou literární kritikou“, „postmoderním čtením“, „dekonstrukcí“, a v jisté zkratkovitosti se něco dozví i o „lexikální sémantice“ a „teorii mluvních aktů“. Vedle tohoto úvodu je ještě dalších padesát stran věnováno úvahám o vzá

LR 11/08

Zavola mě jménem

Zavola mě jménem, zavola mě jménem, zavola mě jménem a nebudu se bát.
 Já k nímu pudu, na věky s ním budu, protože mě má tak rád.

Pravidelný sborový program

Neděle 8:30 Chvály
(mimo 1. neděli v měsíci)

Neděle 9:30 **Bohoslužby**
první neděli v měsíci jsou rodinné služby
 Boží; **třetí neděli** v měsíci je vysluhována sv.
 Večeře Páně

Úterý 17:00 – 19:00 **Dorost**

Úterý 18:30 – 21:00 **Mládež**

Středa 18:00 – 19:30 **Biblická hodina**

Středa od 16:00

**Setkání předškolních
 dětí a prvňáčků (i s maminkami)**

úřední hodiny faráře
PhDr. Lud'ka Rejchrt
 pondělí a pátek 10,00 – 11,30
 středa 17,00 – 18,00

Obsah

Kázání	2
Staršovstvo	5
Dopis od nepálského studenta	6
Dopis od Martiny	6
Náš misijní úkol	8
Zrod křesťanského hitu	10
Zavolaš mě jménem	11
Poslední stránka	12

Verš na listopad

Budeš-li štedrý k hladovému, a nasytíš-li ztrápeného, vzejde ti v temnotě světlo.
Izaiáš 58,10

Zdroj: <http://www.dulos.cz/cz/jb/hesla>

BRÁNA

XIV. ročník, číslo 11 – listopad 2008

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.
 Vychází jednou měsíčně kromě prázdnin.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, A. Drápal, P. Řičan

Grafická úprava: Jakub Čierný

Příspěvky odevzdejte redakci, pokud možno i na disketě, nebo pošlete mailem na adresu mścerny@volny.cz

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník
 tel.: 244 461 037

<http://branik.evangelnet.cz>, branik@evangelnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symbol pro dary na křesťanskou službu je 111

Autorem fotografie na obálce je Klára Mazná